

» νίζη διότι σεΐς, τέκνα μου, προσφέρεσθε καλοκάγαθος
» πρὸς ἐμέ. »

Μετακῶς ὁ Κράβ ἐπροσπάθει νὰ ἐνισχύσῃ ἑαυτὸν. Δραστήριος κυνάγχη ἐκλόνησε τὴν ὑπὸ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν δυστυχιῶν ἐξησθενημένον διοργανισμόν του. Ἐβδομάδας τινὰς μετὰ τὴν προεκτεθεῖσαν ἐπιστολὴν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῶν τέκνων του.

Ἀγγελθέντος τοῦ θανάτου του, τὰ ἐργαστήρια τῆς πόλεως ἐκλείσθησαν, ὁ δὲ πολυἀριθμὸς πληθυσμὸς τοῦ Trowbridge παρέχευε δημοσίᾳ δείγματα ζωηροτάτης λύπης. Ἐννεήκοντα ἐκ τῶν ἐπιστημοτέρων τῆς πόλεως παρευρέθησαν εἰς τὴν κηδείαν του καὶ ἠκολούθησαν τὸν νεκρὸν μέχρι τοῦ τόπου τῆς ταφῆς ἢ ἐφ' ὅλα τὰ πρόσωπα ἀπεικονισμένη θλίψις, οἱ ὑπὸ μεγάλῃς πληθῆος κατοίκων ἐκπερόμενοι θρήνοι, τὸ σοβὰρον τῆς ἐπικηδείου πομπῆς ὀδηγομένης ὑπὸ τῶν ἐπιστημοτέρων τῆς πόλεως προσώπων, πάντα ταῦτα συνεπέλουσαν τὰ μέγιστα εἰς ἀπόδοσιν τελευταίου σεβασμοῦ οὐχὶ κοινῶς πρὸς τὸν ἀγαθὸν ἐνταυτῷ καὶ μεγαλοφυῆ τῆς ἐποχῆς ἄνδρα.

Ὅτως δώσωμεν δὲ πέρας τῶν ἐπὶ τοῦ μεγάλου τοῦ του τῆς Ἀγγλίας ἀνδρὸς σημειωτέων μας, ἐκρίναμεν ἄξιον νὰ ἐκθέσωμεν τὴν εἰκόνα ἣν περὶ τοῦ ποιητοῦ ἔγραψεν ὁ Βίρων, ὅτε ὑπῆγε μετὰ τοῦ Θωμᾶ Μῶρ, συγγραφέως τοῦ ποιήματος οἱ Ἑρωτες τῶν Ἀγγέλων.

« Τὸ πρῶτον εἶδον τὸν Κράβ, εἰς Hollande Housse
» ὅπου αὐτὸς, ὁ Θωμᾶς καὶ ἐγὼ διήλθομεν ὥρας τι-
» νὰς τῆς πρωίας ἐντὸς τοῦ ἄλλου καὶ τῆς βιβλιο-
» θῆκης. Αἱ συνδιαλέξεις μας περιστράφησαν ἐπὶ δια-
» ὀρφων ἀντικειμένων. Ὁ Κράβ ἐκνήρυχθη θυσασώτης
» τοῦ Φινδρίγγου, ἐγὼ δὲ ὑπεραπείσθη τὸν Σμολέτ-
» τον. Τὴν γνώμην αὐτοῦ ὑπεστήριξε μετὰ χαρι-
» σιότητος καὶ ἠθους, χωρὶς τὰ ἐπιχειρήματά του ν'
» ἀποβάλλωσι τὴν ἰσχὺν των. Ὅσον δ' ἄρρητὰ τὰ τῆς
» συναναστροφῆς ποικίλα ἰηρήματα εἴδρον, ὅτι δὲν εἶχε
» τόσην εὐκολίαν, ὅσην αἱ πολυποικίλοι γνώσεις του ὑπε-
» σχοντο. Διακρούτης τῆς συναναστροφῆς μεὶ εἶπεν. « Α-
» πώλεσα τὴν εὐτυχίαν ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ἡ σύζυγός
» μου. » Κύριε, τῷ ἀπεκρίθη, ἄνθρωπε τοῦ ὀποίου
» ὁ χαρακτήρ εἶναι πρῶτος καὶ ἀμόλυντος, τοῦ ὀποίου ἡ
» συναναστροφή θέλει καὶ ἐνδιπφέρει, δὲν εἶναι καθ'
» ὀλοκλήριαν δυστυχῆς. » Ὁ Μῶρ ἀνεχώρησε τότε,
» καὶ τὴν θέσιν του κατέλαβε μετ' οὐ πολὺ ὁ Φόσκο
» λος. Ὅποια ἀντίθεσις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κράβ
» ἀμφότεροι ἦσαν ἄνδρες ἔξοχοι! ἀλλὰ μοὶ ἐφαίνετο
» ὅτι παρὰ τὴν μίαν πλευρὰν εἶχον καταρακτὴν μὴ
» κώμενον, παρὰ δὲ τὴν ἄλλην γαλήνιον βυάκιον. »

A. K.

ΤΙΤΙΑΝΟΣ ΒΕΚΕΛΗΣ.

Ὁ Τιτιανὸς, ἐξ εὐπατριδῶν ἔλκων τὸ γένος, ἐγεννήθη ἐν Κανδῶρᾳ (κράτος τῆς Ἑνετίας), κατὰ τὸ 1477

Ἐργάσθη τὸ πρῶτον ἐν τοῖς ἐργοστασίοις τοῦ Σεβαστιανοῦ Ζουκάτου, εἶτα παρὰ τῷ Βελίνῳ, ὅστις δυσαρροστηθεὶς ποτὲ ἔνεκα τῆς πρὸς τὸ μιμῆσθαι ἀνικανότητος τοῦ μαθητοῦ, ἀπέπεμψεν αὐτὸν εἰπὼν δι οὐδέποτε θέλει καταστῆ ζωγράφος. Τότε ὁ Τιτιανὸς προσεκόλληθ' ἐπὶ τὸν Γιοργιῶν. Περὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Φλωρεντία, ἡ Ῥώμη, ἡ Πάρμα καὶ τὸ Μιλάνον ἐκοσμοῦντο ὑπὸ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Βίγκη, τοῦ Περούγιου, τοῦ Κορέγου καὶ τοῦ Μαντέγν. Ἡ δὲ Ἑνετία, χάρις εἰς τὸν Τιτιανὸν καὶ τὸν Γιοργιῶν, κατέστη κατὰ τὸ 1515 κέντρον τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ μεγάλου συμβουλίου τῆς Ἑνετίας, ὁ Τιτιανὸς, νέος ὢν εἰς, ἐζωγράφιζε πολλὰς εἰκόνας μεγίστης ἐπιστημότητος. Τὸ συμβούλιον ὠνόμασεν αὐτὸν ἀρχιζωγράφον τῆς δημοκρατίας, θέσις ἐπίσημος, δηλουμένη τότε διὰ τὸ μοναδικὸν τίτλου *sensale del fondaco dei Tedesci*. Τὸ ἐπιστημότερον τῆς θέσεως ταύτης προνόμιον συνίστατο εἰς τὸ γράφειν τὴν εἰκόνα ἑκάστου νέου βόλου ἀντὶ τοῦ ὀρισμένου ποσοῦ τῶν δικῶν σκοδῶν.

Ἐν Φεράρᾳ, ὁ Τιτιανὸς ἐζωγράφιζε τὸν θρίαμβον τοῦ ἔρωτος καὶ τὰς Βάκχας, εἰκόνας ἅς ὁ Αὐγουστίνος Καρπας ἐθεώρει τὰς μοναδικωτέρας τοῦ κόσμου.

Ὁ Καρδινάλιος Λουδοβίκος ἐπεμψεν αὐτὰς πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας, καὶ διηγοῦνται, ὅτι ὁ Δουκικανὸς, ἰδὼν αὐτὰς ἀπερχομένας εἰς τὸν προσδιωρισμένον αὐταῖς τόπον, ἐκλυσε σκερθεῖς τὴν τοιοῦτων ἀριστουργημάτων στέψιν τῆς Ἰταλίας. Τῷ 1529, ὁ Τιτιανὸς ἀπέβη εἰς Βολωνίαν, ὅπως γράφῃ αὐτῷ τὴν εἰκόνα Καρόλου τοῦ πέμπτου, ὅστις, ὡς ὁ Λάντζη παρατηρεῖ, τρεῖς ἑσταθὲ ἐώπιον τοῦ ζωγράφου. Κατὰ τὴν περιπέτειον καὶ τὰς ἰσποδρομίας, ὁ πέμπτος Κάρολος τῷ παρεχώρει πάντοτε τὸ δεξιὸν μέρος, μὴ λησμονῶν νὰ τῷ ἀπειθῆναι τὴν συνήθη φιλοφρονητικὴν φράσιν.

« Πολλοὶ θέλουσιν ὑπάρξει αὐτοκράτορες, ἀλλ' οὐδεὶς ἄλλος Τιτιανὸς. Ἡμέραν δὲ τινὰ, πεσόντος τοῦ χρωστήρου ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ζωγράφου, ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος κύψας καὶ λαθὼν αὐτὸν προσέφερε τῷ καλλιτέχνῃ εἰπὼν « Εἶσαι ἄξιος νὰ ὑπηρετῆσαι ὑπὸ αὐτοκράτορος ». Ὁ Τιτιανὸς ἔλαβεν ὡς ἀμειβὴν τοῦ ἔργου μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα, τὸν σταυρὸν τῶν ἰπποτῶν καὶ τὸ δίπλωμα τοῦ κόμητος πιλαινίου. Εἰς Ῥώμῃν ἐπανῆλθε κατὰ τὸ 1545, ἀλλ' ἦν πολὺ βραδέως ὅπως ἐμπνεσθῆ ὑπὸ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς σχολῆς τοῦ Ραφαήλου. Ἐὰν ὁ Τιτιανὸς ἐπεσκέπτετο τὴν Ῥώμην εἰκοσιπενταετησίαν τὴν ἡλικίαν καὶ οὐχὶ ἐξηκοντούτης, ἤθελε βεβαίως καταστῆ ὁ πρῶτος τῶν ζωγράφων, ὁ δὲ Μιχαὴλ Ἀγγελος, θαυμάζων τὸν χρωματισμὸν του, δὲν ἤθελεν ἐκφέρει, ὡς πρὸς τὸ ἰχνογραφικὸν τῆς τέχνης, τὴν ἄλλως πολὺ αὐστηρὰν ταύτην κρίσιν. «Τὸ δυστύχημα! εἰς Ἑνετίαν δὲν μανθάνουσι πρῶτον τὸ ἰχνογραφεῖν!»

Τῷ 1550 ὁ Τιτιανὸς ἤρξατο, διαταγῇ τοῦ πέμπτου Καρόλου, τὴν ἀπολέωσιν τῆς αὐτοκρατορικῆς οικογενείας ἢ εἰκὼν αὐτῆ ἐπεραιώθη μετὰ πενταετίαν, ὅτε ὁ διατάξας αὐτὴν κυριάρχησεν εἰς τὴν καταθέσιν τὸ στέμμα. Ἡ εἰκὼν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἰούστου, τῷ δὲ 1558